

kommen til det Resultat, at der ogsaa i denne Henseende tiltrænges en Reform, og at den bør foretages ved denne Lejlighed. Hertil sigter den foreslaaede ny § 2, som jeg vil senere tillade mig at omtale noget nærmere. Udvalget har paa et enkelt Medlem nær, som stiller en særlig Ændring med Hensyn til § 4, været enig om Ændringsforslagene til de enkelte Paragraffer. Disse af Udvalget og dettes Flertal foreslaaede Ændringer til de enkelte Paragraffer, hvilke ere lidet indgaaende, skal jeg nu omtale, idet jeg forbigaar Redaktionsændringer og lignende.

Ifølge Lovforslagets § 4 ville forladte Hustruer i Trangstiftælde faa Ret til at fordre Underholdningsbidrag fra Manden til dem selv og Børnene — med en vis Begrænsning — udbetalt af det offentlige. Derimod hjemler Lovforslaget ikke de fraseparerede og fraskilte Hustruer nogen tilsvarende Ret. Udvalgets Flertal — samt lige dets Medlemmer undtagen et — har foreslaaet at ændre dette saaledes, at Bidraget vedkommende Børnene altid i Trangstiftælde skal betales af det offentlige, hvad enten Moderen er forladt, frasepareret eller fraskilt, medens Hustruen paa den anden Side aldrig skal have Krav paa fra det offentlige at faa sit eget Bidrag udbetalt. Udvalgets Flertal kan ikke indse, at der er Grund til her i al Almindelighed at sondre mellem forladte Hustruer paa den ene Side og fraseparerede eller fraskilte Hustruer paa den anden Side, og den Anskuelse deles formentlig ogsaa af Mindretallet. En Hustru, som har givet skellig Anledning til, at Manden har forladt hende, har ikke saa god Adkomst til Støtte fra det offentlige som en frasepareret eller fraskilt Hustru, der paa Grund af Mandens Forhold har set sig nødsaget til at gaa ind paa Separation eller Skilsmisse eller til at søge derom. Men Lovforslaget stiller dog altid den fraskilte og fraseparerede Hustru ringere i den Henseende end den forladte Hustru. Skulde der gøres nogen Sondring, maatte det formentlig ske efter hvert enkelt foreliggende Tilfældes Beskaffenhed og uden Hensyn til, om Hustruen er forladt, frasepareret eller fraskilt. Dette vil Flertallet dog ikke foreslaa. Man mener, at det vil blive meget vanskeligt at afgøre, hvilken af Ægtefolkene der er den skyldige — i Regelen vil der jo være Skyld paa begge Sider. Derhos vil en Undersøgelse, som ikke vil kunne undgaas, gribe ret dybt ind i private Forhold, og dette er ikke heldigt. Naar der, saaledes som det af Flertallet foreslaas, tilsikres de

omhandlede trængende Hustruer Bidrag til Børnene, vil der formodentlig i det væsentligste være opnaaet, hvad der tiltrænges. Forslaget er her ogsaa i god Overensstemmelse med Lovforslaget om Børn udenfor Ægteskab og disses Mødre. Lovforslagets § 4 er altsaa efter Udvalgets Flertals Forslag bleven indskrænket ved, at det offentlige kun skal have Udredelsespligt med Hensyn til Bidraget vedkommende Børnene, og det er bleven udvidet derved, at Pligten skal omfatte ikke blot forladte Hustruers Børn, men ogsaa fraseparerede eller fraskilte Hustruers.

Til § 5 er der stillet to Ændringsforslag. Denne Paragraf bestemmer, at Manden, naar Hustruen har ansøgt om Separation eller Skilsmisse eller har anlagt Sag ved Retten herom, kan hindres i at forrykke Fællesboets Stilling, indtil Spørgsmaalet om Separation eller Skilsmisse er blevet afgjort. Udvalget foreslaar dette ændret saaledes, at Forholdsregler imod Mandens Forrykkelse af Fællesboets Stilling skulle kunne træffes, ogsaa naar han selv har ansøgt om Separation eller Skilsmisse, altsaa naar der i det hele taget fra nogen af Siderne er fremkommet Ansøgning herom eller er anlagt Sag. Dernæst er der til denne Paragraf af den højtærede Justitsminister stillet et Ændringsforslag, som Udvalget har tiltraadt. Dette gaar ud paa at give Justitsministeren Ret til, medens en Skilsmissesag staar paa eller Andragende om Separation eller Skilsmisse henstaar uafgjort, under særlige Omstændigheder at bestemme, at Underholdsbidrag til Hustru og Børn skal kunne paalægges Manden. Denne Bestemmelse, gaar man ud fra, vil ikke i nogen Henseende gøre Indgreb i den Ret, som Hustruen allerede nu har til i visse Tilfælde ved Henvendelse til Overøvrigheden at erholde Mandens Underholdspligt fastsat.

Jeg skal nu gaa over til at omtale den af Udvalget foreslaaede § 2, som indeholder en Udvidelse af Lovforslagets Ramme. Denne Paragraf indfører ikke noget nyt Princip i Lovgivningen ved Bestemmelsen om Fremtvængelse af Mandens Pligt til at forsørge Kone og Børn gennem Fastsættelse af Underholdsbidrag, naar Ægtefolkene leve sammen. Forsørgelsespligten og Bidragspligten er hjemlet ved Loven om det offentlige Fattigvæsen, men har i dette omhandlede Tilfælde ikke kunnet gøres gældende i Praksis, i alt Fald ikke udenfor det Tilfælde, at der er søgt Fattighjælp, da man har savnet Bestemmelser om, at Hustruen skal have Raadig-